ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK JMÉNEM REPUBLIKY

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátu složeném z předsedy Zdeňka Kühna, soudkyně Daniely Zemanové a soudce Miloslava Výborného v právní věci žalobce: **M. A. N.,** zast. Mgr. Ing. Janem Procházkou, LL.M. eur., advokátem se sídlem Karolinská 654/2, Praha 8 - Karlín, proti žalované: **Policie České republiky, Ředitelství služby cizinecké policie,** se sídlem Olšanská 2, P. O. BOX 78, Praha 3, proti rozhodnutí žalované ze dne 4. 11. 2015, čj. CPR-38989-23/ČJ-2015-930310-C220, v řízení o kasační stížnosti žalobce proti rozsudku Krajského soudu v Ústí nad Labem ze dne 18. 12. 2015, čj. 78 A 32/2015-17,

takto:

I. Kasační stížnost se zamítá.

II. Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění:

[1] Žádostí podanou dne 26. 10. 2015 se žalobce domáhal propuštění ze Zařízení pro zajištění cizinců B. – J.. Měl totiž za to, že v zařízení pro zajištění cizinců mu nebyl jako osobě omezené na osobní svobodě poskytnut adekvátní prostor k obývání. V zařízení nebyla dostupná odpovídající úroveň zdravotní péče a nebylo mu tam v pravidelných časových intervalech poskytnuto přiměřené množství stravy. Nebyl mu zajištěn ani přístup k právní pomoci, či přístup k volnočasovým aktivitám. Žalobce se domníval, že o zajištěné cizince pečuje nízký počet sociálních pracovníků, kteří nejsou dostatečně kvalifikováni. Konečně měl za to, že neexistuje reálný předpoklad, že dojde k jeho vyhoštění, a proto by měl být okamžité propuštěn. Žalovaná rozhodnutím označeným v záhlaví této jeho žádosti nevyhověla.

[2] Žalobce se proti tomuto rozhodnutí bránil žalobou. Krajský soud rozsudkem specifikovaným v záhlaví jeho žalobu zamítl.

[3] Žalobce (dále jen „stěžovatel“) podal proti uvedenému rozsudku krajského soudu včasnou kasační stížnost, a to z důvodů dle § 103 odst. 1 písm. a) s. ř. s. Namítá, že rozhodnutím žalované byl zkrácen na svých právech. Materiální podmínky v zařízení pro zajištění cizinců neodpovídají požadavkům vyplývajícím z čl. 5 odst. 1 a čl. 5 odst. 4 Úmluvy o ochraně lidských práv a základních svobod ani navazující judikatuře Evropského soudu pro lidská práva.

[4] Žalovaná odkázala na vyjádření k žalobě.

[5] V kasační stížnosti stěžovatel uvedl, že kasační důvody doplní v návaznosti na výzvu soudu. Měl tedy zjevně na mysli usnesení vydané dle § 106 odst. 3 s. ř. s. Podle tohoto ustanovení nemá-li kasační stížnost *všechny náležitosti již při jejím podání, musí být tyto náležitosti doplněny ve lhůtě jednoho měsíce od doručení usnesení, kterým byl stěžovatel vyzván k doplnění podání.* Zdejší soud nicméně dospěl k závěru, že kasační stížnost, byť jen velmi strohá, splňuje všechny zákonné náležitosti. Proto Nejvyšší správní soud přípisem ze dne 4. 2. 2016, čj. 10 Azs 24/2016-10, který byl zástupci stěžovatele doručen téhož dne, sdělil, že podaná kasační stížnost obsahuje všechny náležitosti vyžadované § 106 odst. 1 s. ř. s. a je tudíž projednatelná. Proto zde není důvod pro postup podle § 106 odst. 3 s. ř. s. Současně soud stěžovatele poučil, že pokud hodlá kasační stížnost doplnit nebo blíže odůvodnit, má možnost tak učinit. Současně však soud stěžovatele upozornil, že by tak měl učinit *bez zbytečného odkladu*, neboť stížnost bude *v brzké době* věcně rozhodnuta. Stěžovatel dosud kasační stížnost přes svůj ohlášený záměr nedoplnil. Soud proto ve věci rozhodl, neboť stěžovatel dostal pro event. rozmnožení nebo upřesnění důvodů kasační stížnosti dostatečný čas.

[6] Nejvyšší správní soud posoudil důvodnost kasační stížnosti, a to v mezích uplatněného důvodu (§ 109 odst. 3 a 4 s. ř. s.); neshledal přitom vadu, kterou by se musel zabývat i bez návrhu.

[7] Kasační stížnost není důvodná.

[8] Soud předesílá, že obsah a kvalita kasační stížnosti v podstatě předurčují obsah a kvalitu rozhodnutí soudu (viz rozsudek NSS ze dne 23. 6. 2005, čj. 7 Afs 104/2004-54). V kasační stížnosti stěžovatel namítl, že materiální podmínky v zařízení pro zajištění cizinců nevyhovují požadavkům čl. 5 odst. 1 a čl. 5 odst. 4 Úmluvy a na tyto články navazující judikatuře ESLP. Soud považuje tuto jedinou námitku za obecnou, nikoliv však v míře bránící jejímu přezkoumání. Proto se soud v souladu s § 109 odst. 4 s. ř. s. zabýval pouze obecnými hledisky nezákonnosti napadeného rozsudku krajského soudu.

[9] Ze správního spisu plyne, že stěžovatel byl rozhodnutím ze dne 26. 8. 2015 zajištěn za účelem správního vyhoštění, neboť nepředložil žádný doklad totožnosti a vzniklo podezření, že se na území České republiky nachází neoprávněně [§ 124 odst. 1 písm. b) zákona č. 326/1999 Sb., o pobytu cizinců]. Doba zajištění byla stanovena na 90 dnů ode dne omezení osobní svobody; rozhodnutí o zajištění přitom nabylo právní moci dne 26. 8. 2015. Žádostí ze dne 19. 10. 2015, podanou dne 26. 10. 2015, stěžovatel požádal o propuštění ze zajištění. Dále z obsahu správního spisu vyplývá, že stěžovatel byl nejprve

pokračování

umístěn v Zařízení pro zajištění cizinců B. – J., od 29. 10. 2015 je umístěn v Zařízení pro zajištění cizinců D..

[10] Pro účely vymýcení svévolného a nezákonného zbavení svobody Úmluva v jednotlivých odstavcích čl. 5 garantuje práva osob zbavených svobody. Dle čl. 5 odst. 4 Úmluvy *každý, kdo byl zbaven svobody zatčením nebo jiným způsobem, má právo podat návrh na řízení, ve kterém by soud urychleně rozhodl o zákonnosti jeho zbavení svobody a nařídil propuštění, je-li zbavení svobody nezákonné.* Jedním z nástrojů, jenž požadavky čl. 5 odst. 4 Úmluvy naplňují, je právě § 129a zákona o pobytu cizinců, dle kterého je cizinec *oprávněn podat policii žádost o propuštění ze zařízení, ve které je povinen uvést veškeré rozhodné skutečnosti, kterých se dovolává a označit důkazy.*

[11] Krajský soud se otázkou dostatečnosti materiálních podmínek, v nichž zajištění stěžovatele probíhá, dostatečně zabýval (viz rozsudek NSS ze dne 1. 6. 2005, čj. 2 Azs 391/2004-62). Krajský soud mj. dovodil, že se stěžovatel mohl domáhat zlepšení podmínek jeho zajištění po Správě uprchlických zařízení Ministerstva vnitra, která je provozovatelem zařízení v B. – J. i v D.. Právě Správa uprchlických zařízení má na starosti uspořádání obytných prostor pro cizince; svými sociálními pracovníky rovněž zprostředkovává psychologické služby. Dále zabezpečuje kvalifikovaný personál zařízení v náležitém počtu, zařizuje stravu a stanovuje možnosti kulturního a sportovního vyžití.

[12] Co se týče samotné úrovně materiálního zabezpečení poskytovaného v zařízení, zdejší soud má za to, že je jistě třeba, aby cizincům bylo poskytnuto přístřeší, aby jim byly zajištěny adekvátní hygienické podmínky, strava a zdravotní péče na lidsky důstojné úrovni. S každým člověkem musí být v České republice zacházeno lidsky důstojným způsobem. V žádném případě však není nezbytné poskytovat komfort na úrovni průměrných životních podmínek v České republice či dokonce na úrovni hotelových služeb. Cizinci musí rovněž strpět jisté nepohodlí, nedostatek soukromí i to, že jejich život v zařízení nebude naplněn aktivitou a zábavou (viz obecně rozsudky NSS ze dne 19. 1. 2016, čj. 2 Azs 298/2015-29; a ze dne 21. 1. 2016, čj. 2 Azs 300/2015-29; k extrémním podmínkám omezení svobody srov. rozsudek ESLP ze dne 15. 7. 2002 ve věci *Kalashnikov proti Rusku*, stížnost č. 47095/99).

[13] Jiný, vyšší standard materiálních podmínek panujících v zařízení pro zajištění platí pro pobyt nezletilých dětí, které jsou v zařízeních umístěné spolu s jejich rodiči (viz rozsudky ESLP ze dne 19. 1. 2010 ve věci *Muskhadzhiyeva a další proti Belgii*, stížnost č. 41442/07, a ze dne 19. 1. 2012 ve věci *Popov proti Francii,* stížnosti č. 39472/07 a č. 39474/07). Na rozdíl od dětí ovšem stěžovateli jako dospělému člověku nemůže vadit, že jde o zařízení obývané primárně dospělými osobami, nebo že je v něm silně patrná přítomnost policie.

[14] Stěžovatel v kasační stížnosti nespecifikoval, v čem měla spočívat nedostatečnost materiálních podmínek v zařízení, která měla údajně dopad na porušení čl. 5 odst. 1 Úmluvy. Proto se zdejší soud zabýval touto otázkou jen v obecné rovině.

[15] Nejvyšší správní soud ze všech výše uvedených důvodů kasační stížnost podle § 110 odst. 1 s. ř. s., poslední věty, zamítl jako nedůvodnou.

[16] O náhradě nákladů řízení rozhodl soud v souladu s § 60 odst. 1 s. ř. s. ve spojení s § 120 s. ř. s. Stěžovatel neměl ve věci úspěch, nemá proto právo na náhradu nákladů řízení. Žalované v řízení o kasační stížnosti žádné náklady nad rámec její běžné administrativní činnosti nevznikly, proto jí soud náhradu nákladů nepřiznal.

P o u č e n í: Proti tomuto rozsudku **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 3. března 2016

Zdeněk Kühn
předseda senátu